

EGY REGGEL kutyasétáltatás közben Artemisz észrevett egy fát, méghozzá egy olyan helyen, ahol korábban szó sem volt semmiféle fáról.

Magában állt egy lejtőn, a lejtő egy szélárnyékos pontján. Az avatatlan szemnek, a nemtörődöm járókelőknek bizonyára normál fának tűnt volna. Artemisz szeme azonban kortántsem volt avatatlannak nevezhető, és különben is ide járt futni minden áldott nap, a Hampstead Heathnek éppen erre a részére. A fa újonnan került oda, tegnap még nem volt sehol. Egyetlen pillantás elég volt, Artemisz azonnal felismerte, hogy egy teljesen új növényfaj képviselője, hogy efféle eukaliptusz tegnap még nem is létezett. Ami azt illeti, ilyen fának egyáltalán nem is lett volna szabad léteznie.

Az ebek a nyomában, pórázon. Odasietett a fához. Megérintette a kérgét, érezte, hogy lélegzik. A törzséhez nyomta a fülét, és a szívdobogását hallgatta. Sietve körülnézett. Jól van, még korán van, senki sincs hallótávolságban. Nyugtatgatta magát, hogy fölösleges haragudni rá, hiszen az egész nem a fa hibája. Megszólalt:

– Szervusz!

Hosszas csend.

– Szervusz! – ismételte meg Artemisz.
– Hozzám beszélsz? – kérdezte a fa.
Alig kivehető ausztrál akcentusa volt.
– Igen – felelte Artemisz. – Artemisz vagyok.
Elképzelhető, hogy a fa fogta az adást, ennek azonban semmi jelét nem adta.

– A vadászat és a szüzesség istennője – folytatta Artemisz.

Újabb csend. Aztán a fa is megszólalt:

– A nevem Kate. A Goldman Sachs-nél dolgozom, a vállalatfelvásárlások és -összeolvadások a szakterületem.

– Tudod, mi történt veled, Kate? – kérdezte Artemisz.

Az eddigieknél is hosszabb csend következett. Artemisz már azon volt, hogy újra felteszi a kérdést, amikor a fa megszólalt:

– Asszem, fává változtam – mondta.

– Hát, ja – felelte Artemisz. – Fává.

– Hála istennek! – felelte a fa. – Már félttem, hogy kezdek begolyózni.

Aztán csak kibökte, hogy mégsem egészen így gondolja.

– Vagyis – folytatta –, asszem, akkor már inkább a begolyózást választanám.

Majd hangjában némi reménykedéssel így folytatta:

– Biztos nem csak begolyóztam?

– Biztos – mondta Artemisz. – Fa vagy. Eukaliptusz. *A mallee*, a törpe gumifa alfaja. Szép tarkák a leveleid.

– Ó! – felelte a fa.

– Bocsika – felelte Artemisz.

– De tényleg tarkák a leveleim?

– Igen – így Artemisz. – Zöldek és sárgák.

Ez, úgy tűnt, tetszik a fának.

– Legalább ezért hálás lehetek – mondta.

– Ez a helyes hozzáállás! – válaszolta Artemisz, hogy megnyugtassa.

– Nos tehát... – folytatta a fa kissé oldottabban – akkor hát te vagy a vadászat és a szüzesség istennője?

– Igen – mondta Artemisz –, meg a holdé. És még sorolhatnám. *Artemisz*.

Némi nyomatékkal ejtette ki a nevét. Még mindig rosszul esett neki, ha egy halandó még csak nem is hallott róla.

– Nem is tudtam, hogy a vadászatnak, a szüzességnek és a holdnak külön istennője van – vallotta be a fa.

– Azt hittem, egyetlen Isten létezik. Hogy mindennek ő az istene. Vagyis az igazat megvallva azt hittem, nincs is isten. Ezt persze nem sértésnek szántam.

– Nem is sértődtem meg – felelte Artemisz.

A hitetlenek még mindig jobbak az eretnekeknél.

– Annyit azért szabadjon megjegyeznem, hogy nem igazán úgy festesz, mint egy istennő – mondta a fa.

– Mert hogy... hogy is néz ki pontosan egy istennő? – kérdezte Artemisz hirtelen némi éllel a hangjában.

– Nem is tudom – válaszolta a fa kissé idegesen. – Nem tógában kéne lenned? A fejedet babérkoszorúval? Vagy valami ilyesmi.

– Aha. Szóval semmiképp sem melegítőben – mondta erre Artemisz.

– Hát, ja – felelte a fa.

– Változnak az idők – mondta Artemisz. – Jelenleg te sem éppen úgy festesz, mint aki a Goldman Sachs-nél a vállalatfelvásárlások és -összeolvadások szakértője.

Hangjából kitűnt, hogy az öltözködésről folytatott csevejnek ezzel vége.

– Még mindig nem bírom megemészteni, hogy istennő vagy – folytatta a fa némi hallgatás után. – Azta! Tegnap el se hittem volna. Ma viszont...

Ekkor alig észrevehetően vállat vont. Közben a leveleit suhogtatta. Aztán mintha valami hirtelen szöveget ütött volna a fejébe.

– Ez tehát azt jelenti, hogy ha istennő vagy – kezdte –, akkor vissza tudsz változtatni?

Artemisz már várta a kérdést.

– Sajnálom – felelte. – Sajnálom, de nem.

– Miért? – kérdezte a fa.

A hangjából olyan csüggedtség áradt, hogy Artemisznek egyszerűen nem volt szíve azt felelni, amit eredetileg szeretett volna: *Mert eszem ágában sincs.*

– Egyik isten sem tudja meg nem történtté tenni, amit egy másik isten tett.

Na tessék, ezt válaszolta. Ezzel önmagát is alaposan meglepte. Utálta beismerni bármiféle gyengeségét, főleg halandók előtt.

– Mármint az a fickó is isten volt? Aki... nos... aki... aki ezt művelte velem? Hát igen, most, hogy

így belegondolok, eléggé nyilvánvaló a dolog. Csak reméltem, hogy esetleg inkább hipnotizőr.

– Nem, az egy isten volt – felelte Artemisz.

– Hmm... – kezdte a fa –, tudnál valamit csinálni ezzel az ír szetterrel? Nem túl nyerő, ahogy itt szaglászik.

Artemisz odébbvonszolta az ebet.

– Bocsika – mondta. – Szóval egészen pontosan hogy történt a dolog?

– Tegnap történt. Gondoltam, sétálok egyet, erre odajön ez a pasi és elkezdi mondani a magáét...

– Magas? – kérdezte Artemisz. – Szőke? Elképesztően jóképű?

– Az lesz az – felelte a fa.

– Na és mit mondott? – kérdezte Artemisz.

Mintha a fa kérge ekkor kissé elmozdult volna, egészen úgy, mint amikor valaki elfintorodik.

– Hmm... hogy is mondjam...

– Mit mondott? – tette fel a kérdést újból Artemisz.

Ezúttal leheletnyi parancsoló tónus vegyült a hangjába.

– Azt mondta: „Helló! Nem akarsz leszopni?”

Nem akarsz leszopni? Mégis miért csinálnak az emberek ilyesmit egymással? Artemiszt enyhe hányinger kerülgette.

– Azt mondtam, nem – folytatta a fa –, mire ő így felelt: „Biztos? Mert úgy nézem, ügyesen csinálnád, és szerintem te is élveznéd a dolgot.”

– Bocsánatot kell kérnem – mondta erre Artemisz

– a fivérem viselkedése miatt. Ha rajtam múlna, felgyelet nélkül ki se tehetné a lábát az utcára.

– A fivéred?

– Ikrek vagyunk. Ez az ügy... hm... rém kínos.

– Na mindegy, mentem tovább, ő követett, erre kissé berezeltem, futni kezdtem, és egyszer csak azon vettem észre magam, hogy... hogy itt állok.

Artemisz a fejét rázta.

– Nem először történt ilyesmi – mondta. – Légy nyugodt, lesz hozzá néhány szavam.

– És akkor majd visszaváloztat?

– Mi az hogy! – füllentette Artemisz.

– Akkor nem is kell megmondanom odahaza, hogy mi történt – mondta a fa. – Jól van. Viszont lehet, hogy nem ártana, ha betelefonálnék a munkahelyemre. És mondjuk beteget jelentenék. Így hogy menjek be? Nálam volt a telefonom, úgyhogy itt kell lennie valahol. Megtennéd, hogy tárcsázod a főnököm számát és idetartod a telefont a törzsemhez?

– Sajna a halandók nem értik, amit beszélsz – mondta erre Artemisz. – Csak az istenek. És a többi növényi képződmény. Viszont én a helyedben nem igen venném a fáradságot, hogy a fűszálakkal bonyolódjak társalgásba. Nem túl értelmesek.

– Ó! – mondta a fa. – Nos, rendben.

Artemisz hagyott egy kis időt a fának, hogy ezt a rengeteg információt magába szívja.

– Miért van az, hogy nem kapom fel a vizet? – kérdezte végül a fa. – Ha tegnap valaki azt mondja, hogy nemsokára fává változtatnak, biztos, hogy nagyon de nagyon felhúztam volna magam.

– Halandó, te most már fa vagy, nem ember – magyarázta Artemisz. – Valójában nem igazán vannak érzéseid. Szerintem így jóval boldogabb leszel. És tovább is fogsz élni, hacsak nem fordul túlságosan szelesre az idő.

– Csakhogy a testvéred vissza fog változtatni.

– Hát persze! – felelte Artemisz. – Na, akkor ezt meg is beszéltük. Én meg jobb, ha lassan továbbállok. Vissza kell vinnem a blőkiket a... a... barátaimhoz.

– Örvendek az ismeretségnak – mondta a fa.

– Nemkülönben – felelte Artemisz. – Na szervusz! Viszlát hamarosan... Miért is ne? Végül is...

Arcáról a kedvesség már azelőtt elpárolgott, hogy teljesen hátat fordított volna a fának. A kutyák meglátták az arckifejezését, és egy ebként kezdtek nyüszíteni. Bár nekik semmi okuk nem volt rá, hogy féljenek Artemisztől. Na, ideje hazamenni és kicsit elővenni Apollónt.

VOLT IDŐ, gondolta Apollón, miközben ritmusosan döfködött, hogy egy lopva megejtett fürdőszobai kettyintés Aphroditével még izgalmas lett volna. A testét vizslatta, Aphrodité meg a málladozó falnak dőlt, egyik lábát kecsesen felemelte és a mocskos vécétartályra helyezte. Lábujján a lakk tökéletes volt, szöges ellentétben a festés-mázolás trehányásával körben mindenütt. Rendkívüli jelenség. Ezt Apollón sem tagadhatja. Egyszerűen a legszebb nő, mondjuk így, aki valaha csak létezett, bár Helené, aki miatt az a sok hajó tengerre szállt, kissé azért megtáncoltatta. A szeme (*döf*), a haja (*döf*), a két ajka (*döf*), a bőre (*döf*), a melle (*döf*), a lába (*döf*) – jottányi hibát sem lelteni bennük. A dologhoz hozzátartozik, hogy Aphrodité részéről ez igazán nem nagy kunszt. Végül is a szépség istennője. Na jó, gondolta Apollón, csakhogy tökéletesség ide vagy oda, muszáj, hogy az arckifejezése ennyire... nos... ennyire... unott legyen? Igaz, Apollón is unta Aphroditét, ordítani tudott volna, annyira unta. Büszkesége mégis megkövetelte, hogy Aphrodité ne így érezzen vele kapcsolatban.

– Na jó, megfordulok – közölte Aphrodité.

– Helyes. – Legalább nem kell tovább néznie a passzív, közömbös arcot.

Aphrodité kibontakozott Apollón öleléséből, megfordult, és ettől kezdve a falat bámulta. A háta ívet formált, feneké hibátlan elefántcsont gömbjeit uno-kaöccse felé fordította, vékony, elegáns kezével a falnak támaszkodott. Apollón visszacsusszant belé, és tovább döfködte. Lenézett rá, a feje búbjára, a vállá alabástrom lejtőire omló csillogó, fekete fürtökre, s kis híján el tudta hitetni magával, hogy Catherine Zeta-Jonest dugja. Azon jártatta az agyát, vajon rá tudná-e venni Aphroditét, hogy beszéljen hozzá walesi nyelven. Pusztán a változatosság kedvéért. Bármit, csak legyen már valami változatosság!

Apollónnak elege volt, és kifelé kíváncszott mindenkiből. Ki Aphroditéből, ki ebből a fürdőszobából, ebből a házból, ebből az életből. Torkig volt a várossal is. A család 1665-ben költözött Londonba, mikor a pestisjárványnak köszönhetően az ingatlanpiac igencsak megzuhant, még mielőtt a nagy londoni tűzvész pusztítása az árakat ismét a csillagos egekbe repítette. Az eset tökéletesen illeszkedett a féltestvére, Athénére – a bölcsesség istennőjére – igencsak jellemző pénzügyi machinációk sorába. Igaz, Apollón előre látta, hogy később képtelenek lesznek eladni fortélyosan vásárolt házukat. Próbálta figyelmeztetni a család többi tagját, azok viszont nem hallgattak rá. Mondjuk közismert tény volt már akkor is, hogy Apollón a jóslatait illetően nem riad vissza némi hazudozástól, csak hogy elérje, amit akar, és mindenki jól tudta, hogy már kezdetben sem fűlt a foga a Londonba költözéshez. Mindazonáltal ebben kivételesen igaz volt, amint ő azt rögtön tudta. Zeusz nevére

íratni az ingatlant, na az külön hiba volt. Ám azt még ő sem láthatta előre, mi történik majd Zeusszal.

– Azon filóztam, hogy ráférne némi ráncfelvarrás a szobámra – szólalt meg Aphrodité, és ezzel teljesen kikököntette a gondolataiba feledkezett Apollónt.

– Már megint? – kérdezte.

– El tudnék viselni némi változatosságot – mondta Aphrodité. – Biztos, hogy Héfának se lenne ellene kifogása.

Héfa, más néven Héphaisztosz a kovácsok istene és Aphrodité férje volt, oly förtelmesen rusnya, amilyen szép a felesége. A család többi tagja folyamatosan érezte vele megvetését. Persze arra jó volt, hogy a házban minden felújítást, javítást elvégezzen. És mivel már több mint háromszáz esztendeje laktak egy helyben, felújítás, javítás dolgában bőven volt tennivaló. De akkor is! Apollón szerint nyugodtan tölthetett volna valamivel több időt ennek a nyirkos, dohos, roskatag, beázástól sújtott fürdőszobának a toldozásával-foldozásával, ami mondjuk a ház összes lakójának az érdekét szolgálta volna, és kevesebbet azzal, hogy minden egyes alkalommal még tovább emelje hálószobájuk máris elképesztő luxus-színvonalát, ha Aphroditére – amint ez egyre gyakrabban megesett –, rájött a hoppáré.

– Szóval mi a legújabb terved? – kérdezte. – Még egy kis aranyfüst? Fellógatsz pár gyémántot a csillár-ra? Elég volt a rózsamintából?

Aphrodité szúrós tekintettel nézett hátra. Persze az ő esetében még egy mérges pillantás is kiszámítottan szexi volt.

– Nincs semmi baj azokkal a rózsákkal! – csattant fel. – Nem, csak arra gondoltam, hogy mégiscsak jobb volt a rózsaszín, mint ez az új, pirosas árnyalat.

Visszafordult a fal felé, felkapott a földről egy arafelé igyekvő csótányt, hüvelyk- és mutatóujja közé fogta és összenyomta.

– Ezt most lassabban – mondta közben.

Apollón engedelmesen változtatott a tempón. Azon a sok-sok ezer éven tűnődött, amelyet Aphroditével közös háztartásban élt le és még fog is – a legjobb esetben, tegyük hozzá. Aphrodité pedig szemernyi sem változott. De nem ám! Persze Aphroditével szexelni még mindig jobb, mint egyáltalán nem szexelni. Márpedig az istenek közül senki más nem állna össze vele. Bárcsak szert tehetne egy valamirevaló szeretőre, egy halandóra, olyasvalakire, mint annak idején Görögországban vagy Rómában! Hogy imádták, teljesen odavoltak minden mozdulataért... azt azonban megtiltotta magának, hogy gondolatai ilyen irányba kalandozzanak. Ó jaj! A dolgok annyival egyszerűbbek voltak azokban az évezredekben, amelyekre immár kénytelenek a *Krisztus előtt* szavakkal utalni.

Ekkor kopogtak. Az a jellegzetes dörömbölés... morajló, mint egy távoli bombázás! Csakis Arész lehet, a háború istene, Apollón féltestvére. Egy szobában laktak, és ami igen bosszantó, ő volt Aphrodité kedvenc szeretője. Apollón felhagyott a döfkölődéssel.

– Kijönnétek végre onnét? – szölt Arész hangja. – Ma délelőtt van a prezim. Tudjátok: „Ha harc,

úgymond hadd legyen harc!” Jó kis cím, mi? Viszont meg kéne borotválkoznom.

– Húzzá’ innét! – kiabálta Apollón, és folytatta, ahol abbahagyta. – Én értem ide előbb, úgyhogy várj a sorodra!

– Engedd már be! – selypegte Aphrodité. – Legfeljebb beszáll ő is. Szerintem klassz lenne.

– Nem hallottad, mit mondott? – kérdezte Apollón. – Megy el. Nincs rád ideje.

– Rám mindenkinek van ideje – válaszolta erre Aphrodité.

És ez majdhogynem így is volt. Csakhogy Apollón úgy érezte, semmi szükség rá, hogy a testvére itt kérkedjen a szexuális fölényével.

– Ebben a fürdőszobában, kérem szépen, aki elsőnek érkezik, azt szolgálják ki elsőnek – váltott pedánsra Apollón. – Ha Arésznek ezzel bármi gondja van, tessék, vegye rá Héphaisztoszt, hogy építsen még egyet. Úgyis kurvára ránk férne még egy fürdőszoba. A te kibaszott tapétád meg várhat.

– Na jól van, én kész vagyok.

Aphrodité gyorsan, tisztán elélezett, és otthagya Apollónt.

– Én viszont még nem vagyok kész! – tiltakozott Apollón.

– Nahát, talán lehattél volna valamivel kedvesebb!

Aphrodité odalépett a repedésekkel teli zománckádhoz és megengedte a vízcsapot, majd elfordított egy kis kart, mire a víz a zuhanyrózsából kezdett folyni, miközben Apollón csak nézte, hogy ami addig duzzadt volt, íme lelohadt. A mosdóhoz botorkált,

és hideg vizet fröcskölt a nemi szervére. Tessék, Aphrodité semmire sem becsüli. Miközben egy pillantást vetett képmására a mosdó fölé akasztott, penészes szélű tükörben, azon töprengett, vajon nőne-e bármennyit a szemében, ha szert tenne egy tetoválásra.

– Ezt egyszerűen nem hiszem el! – méltatlankodott Aphrodité.

– Mindössze eljátszottam a gondolattal – mondta Apollón –, szó sincs róla, hogy tényleg...

Aphrodité azonban csak mondta a magáét.

– Nincs meleg víz! Már megint!

Az ajtóhoz vonult, kinyitotta és kidugta a fejét a fagyos, üres lépcsőházba.

– Ki használta el az összes meleg vizet? – üvöltötte.

Nem érkezett válasz. Visszahúzta a fejét, és becsapta az ajtót.

– Elegendem van ebből a családból! – mondta.

– Nyugodj meg, az érzés kölcsönös – így Apollón.

Erre Aphrodité hirtelen odafordult hozzá. Apollón azt várta, hogy mindjárt leharapja a fejét – esetleg a szó szoros értelmében –, ám ehelyett, meglehetősen váratlanul, Aphrodité arcán legcsodásabb mosolyainak egyike ragyogott fel. Olyan hatást keltett, mint a szárazföld látványa a fuldokló számára, mint a víz a sivatagban. Aphrodité kizárólag a legkülönlegesebb alkalmakra tartogatta, no meg a még azoknál is ritkábbakra, amikor valóban boldog volt. Évszázadok csiszolták, míg végül tökélyre fejlesztette. *Ez akar valamit*, gondolta zibbadtan Apollón, ám ezen egyszerű szavaknak csak nem sikerült értelmet nyerniük elméjében.

– Apollón, drágaságom – kezdte Aphrodité, és szemében melegség csillogott, amelyről Apollón, hiába, nem tehetett róla, kénytelen volt azt gondolni, hogy nem megjárta, tettett melegség –, nem is tudom, tekintettel arra, hogy épp az imént mily kellemes időtöltésben volt részünk, nem tudnál isteni erődből egy keveset arra fordítani, hogy felmelegíts nekem egy incuri-pincuri kis vizet? Épp csak annyit, amennyire egy gyors, nagyon gyors zuhanyozáshoz szükségem lenne. Annyira... – finom, törékeny ujjá elkalandozott két keble közt – ...megizzasztottál.

Apollón kettőt pislantott. Nagyot nyelt. Zordonan megparancsolta hímvesszőjének, hogy maradjon nyugton. Várt, amíg csak biztosra nem vehette, hogy a teste és a szája is engedelmeskedni fog az agyának, majd amilyen közönyösen csak bírt, így szólt:

– Bocs, de nem.

– Kérlek, drágám! – folytatta Aphrodité. – Magam is megtenném, de úgy kifárasztottál. Zuhanyozhatsz velem, ha akarsz.

Hozzálépett, és pilláinak hullámzó feketesége alól felnézett rá.

Apollón a földre szegezte a tekintetét.

– A válaszom továbbra is: nem. – Kényszerítette magát, hogy ezt felelje. – Ha meleg vízre van szükséged, használd a saját erődet.

– Akkor baszd meg! – felelte Aphrodité.

Mosolya a földre hullott, mint egy hideg haltetem. Beállt a jeges vízszugár alá, és ahogy a függönyt behúzta maga után, az csörgött, mint a csörgőkígyó.

Elhibázott lépés volt, Apollón rögtön sejtette. Mindannak alapján, amit másoktól hallott, a pokol haragja semmi a feldühített Aphroditééhez képest. Akármilyen furcsa, kissé mégis feldobta a dolog. Aphrodité bosszúja ugyan gyors lesz, ráadásul kétségkívül halálos, de időtöltésnek nem rossz.